

Prokletstvo i spasenje vezani su za puteve, a ne za ljude.

Prokletstvo i spasenje vezani su za puteve, a ne za ljude.

Termin 'vodi' koji se koristi u prispodobi o stazama predstavlja funkciju koju put obavlja, tj. Vodi do sudbine onome koji ulazi kroz vrata.

Prokletstvo je sudbina prostranog puta, a spasenje je odredište uskog puta.

Kao što su staze koje imaju sudbine (spasenje i propast), kroz prispodobu Isus isključuje svaki koncept sudbine, determinizma ili fatalizma kada je u pitanju budućnost ljudi.

Posle analize priče o dva vrata i dva puta, čitalac će moći da kaže da li je Bog neke ljude predodredio spasenju, a ostatak večnom prokletstvu.

“Uđite kroz uska vrata; jer vrata su široka, a široka put koji vodi u propast, i mnogi su oni koji ulaze kroz njega; I zato što su vrata uska, i put koji vodi u život je uzak, malo je onih koji ga pronalaze “(MT 7:13 -14).

Kada je u Propovijedi na gori najavio kraljevstvo nebesa, Isus je uputio svoje slušaoce da “uđu kroz uska vrata”, “Uđite u uska vrata” (MT 7:13).

Isus je uska vrata kroz koja će ući pravednici, jer je On sam rekao:

“Ja Sam kapija: ako uđe neko po meni, bit će spašen, i ući će i izaći, i naći pašu” (Ivan 10,9).

Psalam 118 je mesijanska i predstavlja Hrista kao kapiju pravednika, baš kao što je on kamen, kamen ugao, ranjeni sluga, desna ruka Svevišnjeg, Svetlost koja je došla u svet, Dolazi blaženi ime Gospodnje i žrtva blagdana **“Ovo su vrata Jahvina, kojima će pravednici ući”** (Ps 118,15-27).

Ali zašto je potrebno ući kroz Hrista? Kako ući u Hrista?

Isus je iznio tri razloga zašto je neophodno ući kroz uska vrata:

“Jer vrata su široka i put koji vodi u propast je širok, i mnogi su oni koji ulaze kroz njega” (MT 7:13).

- Vrata su široka;
- Omogućava pristup putu propasti;
- Mnogi ulaze kroz njega.

Identifikovanje širokih vrata.

Parabola predstavlja samo dva vrata i, u odnosu na vrata, Isus se predstavlja kao uska vrata **“Težite do uđete kroz uska vrata: jer kažem vam, mnogi će tražiti do uđu i neće moći”** (Luka 13:24 – (Jovan 10: 9).

Biblija ne sadrži eksplicitnu definiciju širokih vrata, ali kroz Hrista, koji je uska vrata, moguće je odrediti šta je, ili ko je široka vrata.

Postoji nekoliko koncepcija koje pokazuju da neki kandidati zauzimaju ‘mjesto’ širokih vrata, međutim, moramo uzeti u obzir da postoji pravedna pozicija između figure širokih vrata i figure uskih vrata, tako da postoje pitanja koja treba zadovoljiti. Tako da se ‘kandidat’ za široka vrata savršeno uklapa u sliku.

Ako su uska vrata, a to je Hrist, čovjek, slijedi da bi se

slika širokih vrata trebala odnositi na čovjeka.

Ako su uska vrata glava nove generacije, široka vrata se moraju odnositi i na glavu generacije.

Mnogi ukazuju na đavla na mjesto širokih vrata, međutim, on je pali anđeo (ne čovjek), i kako ne može dovesti do postojanja bića slična njemu, dakle, ne mogu biti glava generacije.

Đavo se ne uklapa u ispravan položaj između figura širokih vrata i uskih vrata (Luka 20:35 – 36).

Grijech, pak, kaže o stanju u kojem je čovjek podločan, to jest, otuđen od Boga, dakle, nije biće, nije ni anđeo ni čovjek.

Grijech se ne uklapa u službu širokih vrata, a grijech je nemoguće preuzeti glavnu poziciju generacije (Iz 59,2).

Ljudske institucije su često označene kao široka vrata, ali institucija se sastoji od nekoliko ljudi okupljenih oko jednog cilja.

To je samo skup ljudi, tako da se ne uklapa u figuru širokih vrata.

Svijet nije široka vrata, jer svijet u Bibliji kaže da su ljudi otuđeni od Boga vladali svojim strastima, požudom tijela, požudom očiju i ponosom života (Ef 2: 2; : 8).

Zato ne možemo smatrati da su široka vrata đavo, greh, svet ili religiozna institucija.

Ostaje nam da razmotrimo da ako su uska vrata čovek, široka vrata nužno moraju biti muškarci.

Kao što je Hristos, uska vrata, došao u svet bez greha, kandidat na širokim vratima mora takođe biti čovek koji je došao na svet bez greha.

Kako je Hristos glava nove generacije duhovnih ljudi, široka

vrata se odnose na glavu generacije ljudi.

Jedini čovjek koji odgovara slici širokih vrata je Adam, jer je došao na svijet bez grijeha i glava je generacije tjelesnih ljudi.

Kako to može biti?

Sada u bibliji vrata su figura koja ima nekoliko značenja, ali figure vrata koje je Isus predstavio u Propovijedi na gori govore o rođenju, tako da je Adam široka vrata kroz koja svi ljudi ulaze u svijet.

Svi ljudi kada dođu u svijet (otvaraju majku) stvaraju se po Adamovom sjemenu.

21 Svi ljudi, osim Hrista, uđu u svet kroz Adama, koji je široka vrata.

Hrista je Duh Sveti bacio u Marijinu utrobu, tj. Nije se slagao s Adamom koji se pokvario.

Uveden u svet od Boga, Hrist je poslednji Adam, glava generacije duhovnih ljudi (1. Korinćanima 15:45).

Drugim riječima, Adam je tip, a Krist je antitip. Adam i Hrist je stvarnost [“... Adam, koji je figura \(tip\) onoga koji treba da dođe \(Antitipe\)”](#) (Rim 5:14).

Da bi bio podložan strasti smrti, Hristos je morao da dođe na svet slično ljudima (grešno telo), ali bez greha (Jevrejima 2: 9).

Jer je to Duh Sveti uveo u Marijinu utrobu, jer ako bi se rodila po telu, bila bi pod istom osudom koja je pala na čovečanstvo (Gal 4: 4, 1. Jovanova 3: 9).

U Edenu je najavljeno da će potomstvo doći iz ženskog sjemena, s obzirom na suprotnost između dva sjemena (Post. 3:15).

Vredi napomenuti da, kada je Hristos stvorio čoveka u Edenu (Heb 2:10), Adam je stvoren na sliku i sličnost sa Hristom čovekom, a ne na nevidljivom Bogu u slavi (Jevrejima 2: 9).

Adam je stvoren po slici i sličnosti sa Hristom čovekom koji treba da dođe na svet, rođen u utrobi Marijinoj (Rimljanima 5:14), to jest, nije sličnost proslavljenog Hrista; “Ja ću gledati lice tvoje u pravednosti; zadovoljan sam tvojim izgledom kad se probudim” (Psalam 17:15).

Vrata su široka

Vrata su široka, jer svi ljudi, do bi došli na svijet, moraju nužno ući kroz Adama (1 Kor. 15:46).

Isus jasno kaže da postoje mnogi koji ulaze kroz široka vrata, i ne svi, jer je Hrist bio izuzetak od pravila.

Dok su prirodni ljudi BAčeni u majku kroz raspadljivo sjeme, Isus je bačen u majku kroz nadnaravno djelovanje Duha Svetoga (Ps 22:10).

Prije Adama nije bilo neposlušnosti, grijeha ili smrti za čovječanstvo.

Sa Adamovim prestupom, greh i smrt su ušli u svet (1. Korinćanima 15:21 -22).

Zbog napada Adama svi njegovi potomci su se otuđili od Boga (Ps 53,3).

Biblija je jasna kada pokazuje da su svi ljudi zajedno odstupili, otuđeni od Boga.

Kako je bilo moguće da se ljudi odvoje od Boga zajedno?

I postojao je jedan događaj u kojem su svi ljudi bili ‘okupljeni’ zajedno.

Tumačenjem (Jevrejima 7,2), u Edenu su svi ljudi bili okupljeni u Adamovu bedru (Heb 7,10).

Kada je prekršio sve, postali su prestupnici.

Kada je Adam postao nečist, on je oskvrnuo svu svoju lozu, jer je od nečistog nečistoća (Ps 53,3).

Kada su se ljudi udaljili od Boga?

Oni su bili otuđeni od Boga u Edenu.

Tada je poginuo pobožni čovek i svi njegovi potomci postali su nečisti. "Pobožan čovjek je nestao sa zemlje i nema pravednika među ljudima; svi oni čekaju na krv; sa mrežom, "(Mk 7: 2).

Zbog greha u Edenu, ljudi su otuđeni od Boga od majke, rođeni su od raspadljivog semena, Adamovog semena.

Kao posljedica toga, oni hodaju lutajući od rođenja, jer su na putu koji ih vodi do propasti (Ps 58,3).

Staza propasti

Nakon otvaranja madre (da se rodi), to jest, "ući širokim vratima" čovek prati određeni put povezan sa propastom.

Parabola pokazuje da je figura puta funkcionalna, jer pokazuje da put vodi, to jest, vodi sve ljude koji su u njemu na jedno mjesto: propast.

Isto tako, prispodoba pokazuje da uski put vodi sve ljude koji su u njemu u život, to jest, uski put ima specifično mjesto kao svoje odredište: spasenje (Mk 7: 13-14).

Termin 'vodi' koji se koristi u prispodobi o stazama predstavlja funkciju koju put obavlja, tj. Vodi do odredišta onima koji ulaze kroz vrata.

Prokletstvo je sudbina prostranog puta, a spasenje je sudbina uskog puta.

Kao što su staze koje imaju sudbine (spasenje i propast), kroz prisposobu Isus isključuje svaki koncept sudbine, determinizma ili fatalizma kada je u pitanju budućnost ljudi.

Termin 'vodi' dokaz o funkciji puta, i ništa više.

Put vodi do određene i određene destinacije.

Na primer: propast je odredište prostranog puta, a život je odredište uskog puta.

Sada se prisposoba ne odnosi na spasenje ili propast vezanu za ljude, ali se pokazalo da su spasenje i propast povezani sa načinima.

Niko ne dolazi Bogu osim kroz Hrista, jer on je put koji vodi čovjeka k životu.

Tako niko ne ide na propast već na prostran način, koji vodi u propast. Dok su Jevreji i Grci posjedovali fatalistički i deterministički pogled na svijet, Isus pokazuje da njegova doktrina ne slijedi koncepciju čovječanstva.

Isus ne predstavlja spasenje ili propast sa sudbinom ljudi, već kao sudbina načina, tako da evanđelje ne slijedi osnove filozofskih struja poput fatalizma i determinizma.

Zašto je potrebno pokazati tu posebnost načina?

Da bi se demistifikovale neke koncepcije, u nekim drevnim civilizacijama, kao što je slučaj sa Grcima, svetom i njegovim svakodnevnim događajima upravljao je niz događaja koji su bili neizbežni i određeni određenim kosmičkim redom ili božanstvom.

Takva doktrina kaže da se svi događaji dešavaju u skladu sa fiksnom i neumoljivom sudbinom, bez koje ljudi ne mogu da kontrolišu ili utiču na njih.

U grčkoj mitologiji su Moire, tri sestre koje su, kroz točak sreće, odredile sudbinu i bogova i ljudskih bića, dakle, sudbina predana bogovima, koji su, zauzvrat, ako hoćeš, sina, breme.

Pored grčko-rimske kulture, imamo i fatalizam u rimskom i grčkom stoicizmu, koji je na kraju uticao na takozvanu hrišćansku doktrinu Božanskog providjenja.

Božansko Providenje postalo je teološka misao koja daje svemoćnosti Boga apsolutnu kontrolu nad svim događajima u životu ljudi i u istoriji čovečanstva.

Takva koncepcija potvrđuje da je Bog odlučio i predodredio sve događaje i ništa se ne događa bez Božije dozvole.

Druga filozofska struja, determinizam, kaže da se svaki događaj (uključujući mentalni) objašnjava uzročnim odnosima (uzrok i posljedica).

U bibliji takve misli, bilo mitološke ili filozofske, ne pronalaze eho, jer je 'sudbina' predstavljena samo i konkretno kao mjesto koje će doći nakon što prođe stazom.

U bibliji se termin 'sudbina' koristi u smislu mjesta, ali to ne podrazumijeva ideju predodređenosti.

"I tri stotine štitova od kovanog zlata; za svaki štit on odredi tri stotine zlatnih hljebova;

Kada čitate: **"I dat ću vam kraljevstvo, kao što me je odredio Otac moj"** (Luka 22:29), ne postoji determinizam u filozofskom ili mitološkom smislu, ali je Isus to ukazao, baš kao i Bog kraljevstvo za njegovog Sina, sigurno je da kraljevstvo pripada onima koji vjeruju, jer će naslijediti sa Kristom sve.

Sada dva stiha gore imaju isti princip: baš kao što se zlato pripremalo za štit, kraljevstvo je bilo pripremljeno za one koji veruju u Hrista.

Ovo ne znači da su neki ljudi bili predodređeni za kraljevstvo, a drugi ne, prije nego je kraljevstvo bilo pripremljeno za one koji vjeruju.

Neslaganje nekih je zbog jezika, jer oni ne shvataju da su u antici stvari definisane njihovom funkcijom, *“sve stvari su definisane njihovim funkcijama”* (Aristotel, Politika. U ovom radu,

Kada čitamo: *“Jer Bog nas nije odredio za gnjev, nego za dostignuće spasenja kroz Gospodina našega Isusa Krista”* (1. Solunjanima 5: 9), moramo uzeti u obzir da apostol predstavlja lik uskog puta: naš Gospod Isus Hrist ‘.

U stihu u komentaru, termin ‘destinar’ nije korišćen u smislu preordenar, već u smislu rezervisanja.

Dok se apostol bavi hrišćanima i donosi im sećanje na sadašnje stanje u Hristu: djeca svjetlosti (1. Petrova, 5), on preporučuje da ostanu budni i trijezni (1. Solunjanima 5: 7), obučeni u moć. o Bogu, što je evanđelje (1. Solunjanima 5: 8).

Za sada, za razliku od vremena kada su bili u mraku i deca gneva, hrišćani, zahvaljujući putu koji vodi u život (Isus Hrist naš Gospod), postigli su spasenje.

To jest, apostol ne kaže da su hrišćani bili predodređeni za spasenje, nego da su na uskom putu, sada je sudbina spasenja, za razliku od prostranog puta, koji je od gneva.

Koja je funkcija puta? Vožnja do mjesta, to jest, pravo odredište.

Mesto je povezano sa stazom bez ikakve konotacije ‘predodređenosti’, ‘predviđanja’, ‘predodređenosti’.

Odredište puta koji je povezan sa širokim vratima je propast, baš kao što je destinacija autoputa Presidente Dutra Rio de Žaneiro za one koji napuštaju Sao Paulo.

Moramo uzeti u obzir da je Gospod Isus potvrdio da je onaj koji ima sudbinu put kada opominje ljude koji porfiadas do uđu kroz uska vrata.

Tako Isus pokazuje da putnik nije predodređen, predodređen, itd., Na propast, već je to način na koji daje u mjestu propasti.

U lice Hristovog upozorenja, putnik može da menja puteve, kao što je moguće za nekoga ko je u Sao Paolu na putu za Rio de Žaneiro autoputom Presidente Dutra da uzme autoput Raposo Tavares do države Parane. .

- “Uđite u uska vrata; jer vrata su široka, a širok put koji vodi u propast, i mnogi su oni koji ulaze kroz njega “(Mt 7,13);
- “A jao vama, pismoznanci i farizeji, licemjeri, jer ste ljudima zatvorili kraljevstvo nebesko i ne ulazite i ne puštate one koji ulaze “(Mt 23,13).
- “Ja Sam kapija: ako uđe neko po meni, bit će spašen, i ući će i izaći i naći pašu” (Ivan 10,9);

Vrata su prostrana jer mnogi ulaze kroz Adama, a put je prostran jer su svi koji su rođeni od Adama dovedeni u propast. Isus je vezao propast na put, a ne na ljude.

Kroz prispodobu je očigledno da je sudbina povezana sa stazom.

Put i sudbina su fiksirani i vezani, ali čovjek je vezan za vrata (rođenje), što znači da je moguće napustiti stazu gdje je i preći na drugu.

Staza je prostrana

Vrata su prostrana jer svi ljudi, osim Hrista, ulaze kroz Adama i put je prostran jer su mnogi ljudi dovedeni u propast.

U prisposodbi o dva načina na koja je Isus vezao propast na put, a ne na ljude.

Kroz pažljivo čitanje prisposodbe jasno je da je sudbina vezana za put.

Čovek se prvi put rodi po telu, krvi i volji čoveka, tj. Rođen vezan za široka vrata.

Nije Bog bio taj koji je uspostavio čoveka da bude rođen u grehu, ali kada je Adam bio neposlušan, bio je podvrgnut uslovu da bude otuđen od Boga (greh) i odvukao sve svoje potomke u isto stanje.

Široka vrata su se pojavila u Adamu, koji je sagriješio i prodao sve svoje potomstvo grijehu, tako da kada dođe na svijet nitko nije slobodan od grijeha.

Ulazak ljudi u svijet kroz široka vrata bio je povezan s prvim ocem čovječanstva, jer je rođenje od tijela jedini način da čovjek uđe u svijet ["Tvoj prvi otac je sagriješio, a tvoji tumači prestupili protiv mene"](#) (43) : 27; 6: 7).

Da bi ušao kroz široka vrata, čovek ne vrši izbor, baš kao što potomci (deca) robova nisu izabrali socijalno stanje kada su videli svet.

To jest, niko ko ulazi kroz široka vrata nije izabrao da uđe kroz njega.

Lik je sam po sebi potpun, jer putevi imaju određenu i nepromenljivu sudbinu, ali ljudi nisu vezani za sudbinu, bilo da je to propast ili spasenje.

Svakodnevno, ako čovek želi da dođe do odredišta, on će morati da izabere put kojim će se kretati, jer je sudbina vezana za put.

Ako putnik želi da napusti São Paulo za Rio de Janeiro, morat će preći autoput Presidente Dutra.

Kroz prisposobu o dva načina jasno je da Bog nije predodredio nikoga za večno spasenje ili večno prokletstvo.

Kada novi čovjek dođe na svijet, on nužno ulazi kroz široka vrata i bit će na širokom putu koji ga vodi u propast.

Niko ko u Adam ulazi u svijet nije predodređen da propadne, jer to je put koji vodi u propast.

Prostrana staza ima odredište, to jest, pričvršćeno je za mjesto.

Mesto koje široki put vodi je propast, različito od uskog puta koji vodi do spasenja.

Slično tome, niko ko ulazi kroz Adama nije predodređen za spasenje, pošto je, ušavši u svijet kroz široka vrata, na širokom putu koji ga vodi do propasti.

Koncepcija da postoje ljudi koji vide svijet predodređen za spasenje prestaje da smatra da su svi formirani u bezakonju i da su začeti u grijehu, stoga su rođeni grešnici i na putu propasti.

Ako je postojala predestinacija za spasenje, predodređeni pojedinac ne bi nužno došao u svijet preko Adama.

Morao bi ući kroz druga vrata, osim Krista ili Adama, ali takva vrata ne postoje.

Da bi ušao kroz Hrista, čovjek prvo mora ući kroz Adama, i nakon ulaska kroz Adama, jedino je moguće ući u nebesko kraljevstvo radeći djelo koje prevazilazi rad književnika i fariseja: vjerovati u Krista, to jest biti ponovno rođen (Matej 5:20, Jovan 3: 3 i Jovan 6:29).

Onaj koji je rođen samo jednom ostaje na prostran način, koji je ponovo rođen, to jest, drugi put napušta put propasti i prelazi na put koji vodi do spasenja, koji je Hrist.

Spasenje i propast nisu predviđene sudbine za ljude pre nego što se rađaju, naprotiv, spasenje i propast su vezani za put koji ljudi trče nakon ulaska kroz kapije.

Muškarci idu do vrata jedan po jedan i sledećim redom: prvo široka vrata, zatim uska. Ako uđete kroz Adama, vi ćete biti na putu propasti, ako je to Hrist, na putu spasenja.

Mnogi ulaze kroz široka vrata.

Kada su ljudi rođeni, oni su na putu propasti (osim Hrista), ali im se daje mogućnost da uđu kroz uska vrata.

Svi ljudi ulaze kroz široka vrata i, da bi primili spasenje, moraju ući kroz druga vrata, tako da bi se postigao vječni život, ljudi moraju proći kroz dva vrata, to jest, za dva rođenja.

Kao što smo već rekli, sudbina puta je nepromjenjiva, to jest, ako postoji neka vrsta fatalizma ili determinizma izraženog u kršćanstvu, ona pada samo i isključivo na put, nikada na putnike.

Svi ljudi ulaze u ovaj svet kroz Adama, i nijedno od njih nije predodređeno za spasenje.

Ono što Biblija pokazuje je da svi koji ulaze kroz Adam prolaze širokim putem koji ih vodi do propasti.

Dva puta su vezana za određena mjesta (destinacije) i nepromjenjiva.

Kako je propast (sudbina, mjesto) vezana za prostran način, a ne za ljude, Isus daje svečani, istinski i stvarni poziv svim ljudima rođenim od Adama: **“Uđite u uska vrata”** (Mt 7,13) .

Takav poziv pokazuje da je moguće preći sa puta na propast na novi i živi put čija je sudbina večni život.

Široka vrata su prirodna figura rođenja i uska vrata novog rođenja.

Široka vrata ka svetu donose žive duše i uska vrata iza duhovnih ljudi.

Novo rođenje govori o novoj generaciji koja dolazi od nepotkupljivog semena (Božije riječi), različitog od prirodnog rođenja, koje potiče od pokvarenog sjemena (1Pe 1:23).

U ovoj prispodobi, vrata su ista kao rođenje, tako da su svi koji su rođeni od Adama tjelesni i slijede put koji vodi do propasti.

Opet, mnogi koji dođu kroz Hrista, ponovo su rođeni, na uski su način koji ih vodi Bogu.

Isus reče: "Ja sam vrata!" "Ja sam put!" Prvo, čovek ulazi u ovaj svet preko Adama, onda je neophodno da uđemo kroz Hrista, ponovo rođeni od vode i Duha.

Hristos je put koji vodi čoveka k Bogu.

Hristos je put koji ima spasenje kao sudbinu.

Svako ko ulazi kroz Njega je na putu koji ga vodi sam, a posebno Bogu.

Put je uski zato što malo uđe kroz Hrista, a put je širok, jer mnogi u njega uđu.

Nije ponašanje, moralnost ili karakter kvalifikovao širinu puta, već količinu pristupa.

Promjena puta

Kako napustiti široki put i ući u uski put?

Da bi se čovek nanovo rodio, on prvo mora da uzme na sebe svoj

krst i da sledi Hrista, to jest, da se ponovo rodi mora prvo umreti (Kol 3,3).

Bez umiranja, nemoguće je ponovo se roditi: "Ja sam razapet sa Hristom i više ne živim, ali Hristos živi u meni, i život koji sada živim u telu živi u veri Božjeg Sina, volio sam i dao sebe za mene "(Gal 2:20; Rim 6: 6).

Očigledno je da od Adamovog rođenog nema nikoga predodređenog za spasenje, jer ako on nije nanovo rođen, neće ući u carstvo nebesko.

A onaj koji ulazi u nebesa je novo stvorenje, jer starica rođena u Adamu je razapeta i mrtva, pokazujući da je nemoguće da se rođeni u Adamu naslijedi spasenje.

Ako je neko rođen od Adamovog sjemena bio predodređen za spasenje, ne bi trebao umrijeti s Kristom.

Ali, ako je potrebno umrijeti s Kristom, očito nitko nije predodređen za spasenje.

Ako je postojala predestinacija za spasenje, sigurno je da čovek neće biti podvrgnut smrti: ni fizički ni smrt sa Hristom.

Čovek koji nasleđuje spasenje nije isti kao onaj koji je došao na svijet, jer od čovjeka koji je došao na svijet koristi se samo glina, masi se daje novo srce i novi duh.

Kada čovek umre sa Hristom, posuda sramote je slomljena i napravljena je nova posuda časti iste mase.

Svojom posebnosti je nemoguće da je rođeni Adam čovek predodređen za spasenje, za novo rođenje, za novo stvaranje, za novog oca porodice, za novo srce i za novi duh "Ili nema lončara vlast nad zemljom, da napravi istu posudu jednu posudu za čast, a drugu za sramotu? " (Rim. 9:21).

Čovek može da pretpostavi dva uslova: da je izgubljen, jer

kada je rođen po telu on je prirodan čovek, staro stvorenje, stari čovek, staro biće, telesno, zemaljsko i tako dalje. opet, razapeli staru prirodu i ponovo su stvoreni u istinskoj pravednosti i svetosti.

Ako je staro stvorenje raspeto i umire sigurno je da takav pojedinac nije bio predodređen za spasenje.

Ponavljam, ako je čovek predodređen za spasenje, ne bi bilo potrebno umrijeti da bi se rodio novi čovek.

Novi čovek je stvoren u istinskoj pravednosti i svetosti, za razliku od starca koji je rođen u nepravdi i grehu (Psalam 51: 5).

Novi čovjek ima novo srce i novi duh, tako da nema veze sa starcem koji je naslijedio kameno srce.

Starac nije bio predodređen za spasenje, jer je neophodno za sve koji su spašeni da razapnu staru prirodu sa svojim željama (Gal 5:24).

Ideja da je Bog neke ljude predodredio spasenju, a drugi vječnom prokletstvu čak i prije nego što su došli na svijet, ne uklapa se u poziciju Biblije, jer da je tako, Adamovi rođeni predodređeni za spasenje ne bi trebali biti razapeti,

“Ja sam razapet sa Hristom i više ne živim, ali Hrist živi u meni, i život koji sada živim u telu živi u veri Sina Božjega, koji me je ljubio i dao sebe čak i od mene “(Gal 2:20).

Pošto je raspeće sa Hristom neophodno, sigurno nema predodređenosti pojedinaca za spasenje.

Kao što je imperativ umrijeti i biti ponovno rođen, sigurno čovjek nije spašen ako se ne rodi po tijelu i krvi (Ivan 1:12 -13).

Predodređenost da biblijski pokloni treba biti dijete

usvajanjem, uvelike se razlikuje od ideje predodređenosti za spasenje (Ef 1,1).

Šta znači biti predodređen za dijete usvajanjem? Da svako ko uđe i ustraje u Hristu neće imati drugu sudbinu: on će biti jedan od Božjih sinova (Rim. 8:29).

Svi koji ulaze kroz uska vrata, a to je Hrist, znaju Boga, ili bolje rečeno, bili su mu poznati (znajući = da postanu jedno telo, intimno zajedništvo).

Da se Hristos uzdigao na prvorođenče među mnogim braćom nakon umiranja i uzdizanja (dovedeni na svijet kao Jedinorođeni od Boga), svi koji su ušli u Krista bili su predodređeni da budu djeca Božja

“Za one koje je prevideo, i predodredio je da budu u skladu sa likom Sina njegova, da bude prvorođenac među mnogim braćom” (Rim 8,29).

Bez crkve, skupa prvorođenih, ne bi bilo kao Isus da bude prvorođenac među mnogim braćom.

Zbog svrhe da učinimo Hrista istaknutim u svemu, Bog je stvorio novu kategoriju ljudi sličnih Hristu, koji je On glava.

Da bi prvorođenac bio istaknut, u svemu postoji potreba za braćom sličnom Njemu. U uzvišenom, Hrist je veoma uzvišen.

U tom smislu, Bog je predodredio one koji su poznavali Hrista da budu djeca usvajanjem, a to je stvar koja nije ideja predodređenosti za spasenje (Ef 1,1).

Svaki put kada apostol Pavle postavi pitanje predodređenosti, on to čini u vezi sa božanskim sinovstvom, tako da ko god uđe u Hrista, neumitno će biti sin Božiji.

Nema druge sudbine, niti odredišta za one koji ulaze kroz Hrista: oni su djeca usvajanjem, dakle, sveti i besprijeborni.

Pogrešno Tumačenje Svetog pisma koje prezire činjenicu da spasenje nije isto što i božansko sinovstvo će navesti čitaoca da shvati da se termin predestinacija odnosi na spasenje i propast, ali greška se može postići bez, međutim, \ t da dostignemo stanje nalik Hristu, ekskluzivni uslov za one koji čine telo Hristovo: Crkvu.

Ljudi spašeni u milenijumu neće biti dio crkve, neće biti djeca usvajanjem i neće biti kao Krist.

Biblija pokazuje da su, pored toga što su spašeni od osude koja je uspostavljena u Adamu, zato što su oni Hristovo telo, oni koji veruju da su dostigli položaj Božjih dečaka nalik Hristu, učesnici skupa prvorodjenih, tako da Hrist može biti prvorodenac i nadmoćnost među mnogim braćom.

Stanje članova Hristovog tela u punini vremena (Gal.4: 4), crkva, potpuno je različito od onih koje su spašene u drugim vremenima.

Velika razlika je u pitanju članstva. Dok su oni koji su odvojeni od crkve računani kao djeca Izraela, kršćani se računaju kao djeca Božja, jer kao što je Krist, kršćani će ga vidjeti i biti poput njega.

Zbog ovog stanja, naime, ono što je slično Hristu, crkvi će biti data autonomija da sudi anđelima (1 Kor 6: 2 -3).

Ravnoteža između figura

Postoji ravnoteža između elemenata koji sačinjavaju figure dvaju vrata i dvije staze.

Na primer: Kao što je Hristos glava generacije duhovnih ljudi (sluga pravednosti), i to su uska vrata; široka vrata se odnose i na glavu generacije ljudi, ali na telesne muškarce sluge greha.

Do bi bolje razumeli figuru dvaju vrata, neophodno je shvatiti da u Hristu Bog uspostavlja svoju pravednost, tako da je kroz neposlušnost prvog Adama izrečena smrtna kazna i da su svi umrli i, poslušnošću poslednjeg Adama, \ t uskrsnuće je došao, stoga, svi koji veruju su oživljeni (2 Kor. 15: 21-22). Ako je pravednost u poslušnosti Hristu i nepravdi u Adamovoj neposlušnosti, Božja pravednost je zamjena djela: poslušnost umjesto neposlušnosti.

Oni koji su rođeni od neposlušnosti su djeca gnjeva, propasti; čak su i djeca poslušnosti djeca Božja.

Odnos između Isusa i Adama je jasan u Rimljanima 5, stihovi 14 do 19: "Ali smrt je vladala od Adama do Mojsija, čak i do onih koji nisu sagriješili po sličnosti sa Adamovim grijehom, što je figura onog koji treba da dođe.

Ali to nije tako besplatan dar kao napad. Jer ako je grijeh jednog od mnogih umro, mnogo je više milosti Božje i milosni dar, koji je jedan čovjek, Isus Krist, obilovao.

A dar nije bio kao prijestup zbog onoga koji je sagriješio.

Jer je sud došao iz jednog prekršaja, do osude, ali je slobodan dar došao od mnogih uvreda za opravdanje.

Doista, ako je ubojstvom jednog čovjeka kraljevala smrt ovim, mnogo će više onih koji primaju obilje milosti i dara pravednosti kraljevati u životu po Isusu Kristu.

Doista, kao što je jednim djelom došao sud na sve ljude na osudu, tako je i jednim činom pravednosti došla milost svim ljudima na opravdanje života.

Jer kao što su neposluhom jednog čoveka postali grešnici, tako će i posluhom jednoga postati pravednici.

Kada posmatramo ljude: Adama i Hrista, imamo sliku i tačnu sliku.

Dok je ovaj donosio smrt, to je život. Dok je Adam prvi čovek, Isus je poslednji Adam.

Dok je Adam, koji je bio živ, donio osudu u smrti, Isus je umro i donio iskupljenje (1 Kor. 15:45 -47).

Sudbina vezana je za put, a ne za ljude.

Kroz figure dvije staze se vidi da su staze trajno pričvršćene za mjesto, odredište.

Kroz figuru dvaju kapija, ljudi su vezani za stanje koje proizilazi iz njihovog rođenja: tjelesno ili duhovno.

Bog neće promieniti sudbinu putova (spasenje i propast) niti uslov koji proizilazi iz rođenja (greha i pravednosti), to jest, postoji mesto propasti i mesto odmora, izgubljenih i spašenih.

Ali kako se stanje rođenja može promijeniti, Bog moli, preko svojih ambasadora, da ljudi uđu kroz uska vrata.

“Nastojte da uđete kroz uska vrata, jer kažem vam, mnogi će tražiti da uđu, a oni neće” (Luka 13:24);

“Dakle, mi smo ambasadori od Hrista, kao da nam se Bog moli. Zato vas molimo da se pomirite s Bogom s Kristom” (2 Kor 5,20).

Poruka Hristovih ambasadora je pomirenje (2. Kor. 5:18).

U pomirenju postoji prilika, a ne predodredba.

U Bogu postoji sloboda, jer je sloboda bitna za Božjeg Duha.

Ako postoji sloboda pred duhom koji daje život, sigurno je da ništa nije predodređeno za budućnost ljudi, tako dokazujući

suverenitet i pravdu Božju da niko ne ugnjetava "Svemogući ne može doseći, veliki je na vlasti" ali nikome ne prigovara sud i veličinu pravednosti "(Job 37:23).

Čovek bez Hrista je odvojen od Boga usput, ne sudbinom, sudbinom, sudbinom, predanošću, itd. "Jer Jahve zna put pravednih; a nestat će put opakih "(Psalam 1: 6); "I uši tvoje čut će riječ onoga koji je iza tebe, govoreći:" Ovo je put i hodi u njemu, ne okrećući se ni udesno ni lijevo "(Izaija 30:21).